Orkun Küçükköprü: EMPERYALİZM BÖLÜCÜDÜR…KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR!

Posted on 19/07/2019

S-400'ler, jeostratejik Enerji Savaşlarıyla İlişkili mi?

"AYŞE TATİLE ÇIKSIN"

20 Temmuz 1974 günü TSK (Türk Silahlı Kuvvetleri) Kıbrıs'a, "Ayşe Tatile Çıksın" parolasıyla "Türklere ve Rumlara barış getirecek" bir askeri operasyon düzenledi. Ada'nın kuzeyinin işgal edilmesi ve sömürge idaresinin kurulmasıyla sonuçlanan bu askeri operasyonla, bölgede yaşayan sivil Rumlar öldürüldü, önemli bir kısmı güneye sürüldü. Ekonomik değerlerine, mülklerine el kondu. 1915 Soykırımı sırasında bir şekilde Kıbrıs'a ulaşmayı başarmış Ermeniler başta olmak üzere, neredeyse tüm Hristiyanlar güneye doğru kaçmaya çalıştı. Kadın ve çocuklardan oluşan 2500 Rum esir ÖHD (Özel Harekat Dairesi) tarafından kaçırılıp öldürülerek Adana'da –Seyhan- toprağa gömüldü. AİHM (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) 1994 yılında Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bu konuda açtığı davayı sonuçlandırarak Türkiye'yi 90 Milyon Euro tazminat ödemeye mahkum etti. İşgal edilen bölgeye, kovulan Rumların yerine Türkiye'den nüfus aktarımları yapılarak Ada'nın bölünmüşlüğü pekiştirildi. Zaman zaman şiddeti artan nüfus aktarımları, 1983'te KKTC'nin (Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti) kurulmasına ("On yedinci Türk Devleti"ni TC dışında hiçbir ülke tanımadı) kadar "Kıbrıslıtürk"ü yaratma ülküsü sürdü. "Öldük ama böldük. Artık Türkiye'nin güney sahilleri güvence altında olacaktır."

SÖMÜRGECİ HÜLYALAR

“Türk jetlerinin Rum mevzilerine çiçek atması” ile ünlenen askeri operasyonun amacı; “garantör” devletlerin (ABD, İsrail, Yunanistan, Türkiye, Büyük Britanya) enerji savaşlarına dayanan sömürgeci, emperyalist hülyalarını hayata geçirmekti. Zaten Yakın Doğu, elbette Doğu Akdeniz, çok eskiden beri kolonyalizm için hep stratejik öneme sahip bir şah damarıydı. Akdeniz ticaret yolu üzerinde bulunan Kıbrıs ise, çok önemli jeostratejik bir merkez, “eski dünyanın kalbi” idi.

Boğazların “sahibi” Akdeniz’in 30. ile 36. paralel arasındaki bölgenin “güvenlik”çisi TC (Türkiye Cumhuriyeti); Kıbrıs’ı işgal ederek Doğu Akdeniz’deki stratejik konumu ele geçirmek, Ada’nın deniz sahasındaki zengin enerji kaynaklarına sahip olmak, sermayenin Türkleştirilmesi/Müslümanlaştırılması politikalarını sürdürmek istiyordu.

Tarihsel ve milli bağları öne süren Yunanistan; Kıbrıs’ı ilhak ederek TC gibi Doğu Akdeniz’deki stratejik konumu elde edeceğini, zengin enerji kaynaklarına sahip olacağını hesap ediyordu. (ABD’li enerji devi Exxon Mobil, Kıbrıs’ın güneyindeki petrol yataklarında yaklaşık 227 milyar metreküp doğalgaz olduğunu tahmin ediyor. Bu, 40 milyar Euro’dan fazla ekonomik getiri anlamına geliyor.)

Kolonyalizmin dünyaya hediye ettiği İsrail; üzerinde “mülkiyet hakkı” olduğuna inandığı Kıbrıs doğal gazına sahip çıkmayı, deniz altından Mersin Limanı’na döşenecek boru hatlarıyla ekonomik bir şekilde işletmeyi amaçlıyordu.

Kolonyalizmin bekçisi Büyük Britanya; Kıbrıs’taki sömürgeci egemenliğini sürdürmek için, etnik gruplariçindeki milliyetçi oluşumları birbirine karşı kışkırtarak iç çatışmalarla zayıflatmak ve Ada’yı diğer emperyalistlerle paylaşmamak istiyordu.

Kendisini dünyanın sahibi olarak gören ABD’nin oyunculuğu; Doğu Akdeniz’deki

egemenliğini güçlendirmek, İsrail ile birlikte enerji kaynaklarını işletmekti. AB üyesi ülkeler Rusya, Çin aynı amaç için çarpışan emperyalist odaklardı.

"KIBRIS TÜRKTÜR, TÜRK KALACAK"…."YA TAKSİM YA ÖLÜM"… YA BEDROS'UN/BUTROS'UN KARISI, YA KIBRIS'IN YARISI…

Kıbrıs'ın işgali, 1915 Ermeni-Süryani-Rum Soykırımı, 1922 İzmir yangını, 1934 pogromları, Varlık Vergisi, Aşkale ve Sivrihisar sürgünlüğü, 1964 kovulmalarının ve 6-7 Eylül 1955'in devamı idi. "Yavru Vatan" metaforuyla şekillenen şizofren Türk milliyetçilerinin sloganları da bize söz konusu durumu yeterince anlatmıştı. "Kıbrıs Türktür, Türk Kalacak", "Ya Taksim, (Kıbrıs'ın Türk ve Rum cemaatleri arasında bölünmesi) Ya Ölüm". Ermenilerin ve Süryanilerin bulunduğu yerlerdeki nümayişlerde; "Ya bedros'un/butros'un karısı ya kıbrıs'ın yarısı" nidalarıyla makarios maketinin temsili idam seansları… Bülent Ecevit, TC'nin süregelen ağır milliyetçilik damarını "Biz Demirellerden, Türkeşlerden milliyetçilik dersi almayız…Biz milliyetçiliği sokak duvarlarına değil, Kıbrıs'ın topraklarına, Ege'nin deniz yataklarına, Afyon'un haşhaş tarlalarına yazmışız." sözleriyle açık etmişti.

Kıbrıs'ta 1940'lı yıllardan beri Türk milliyetçiliğinin ilgisini çekmeye dönük çabalar vardı. Legal ve illegal destekler, dernekler vb araçlarla sunuluyordu. TC'nin kontrgerillası 1950'li yılların sonundan itibaren Ada halkları arasında düşmanlık yaratmak için cami yakarak, kutsal mekanlara bomba atarak, provokasyon cinayetler işleyerek faaliyetlerini sürdürüyordu. Basın ise, milliyetçi, saldırgan öfkeyi körükleyen provokatif yayınlarıyla olayların sorumlusu olarak Rumları hedef gösteriyordu. Diğer yandan, Büyük Britanya istihbatının elemanı Rauf Denktaş'ın lideri olduğu ÖHD eliyle 1958'de kurulan, silahlı faşist örgüt TMT (Türk Mukavemet Teşkilatı) bir cinayet makinesi gibi çalışıyordu. Kuran, bayrak ve silah üzerine yemin eden faşist TMTliler, Kıbrıs'ın Türkiye ile birleştirilmesi yönünde Kıbrıs'ı bölen toplu katliamlar, faali meçhuller ve provokatif cinayetler işliyordu. Yunanistan

ile Kıbrıs'ın birleştirilmesi için faaliyet gösteren 1955'de kurulan silahlı faşist EOKA-B de, (Kıbrıs Savaşçıları Ulusal Örgütü) tıpkı TMT gibi Kıbrıs'ı bölen toplu katliamlar, faali meçhuller ve provokatif cinayetler işiyordu. ÖHD, TMT gibi EOKA-B terör örgütü içinde de çalışıyordu. EOKA-B, Rum ve Türklerin oluşturduğu komünist AKEL'in (Emekçi Halkın İlerici Partisi) önde gelenlerini öldürmüştü. TMT, sendikacıların görevden istifa etmesi için baskı kurmuş, özellikle komünist olduğu istihbaratını aldıkları insanları anında yok etmişti. ÖHD'nin 6 Eylül 1955'te basına yaptırdığı Mustafa Kemal'in evinin bombalandığı haberleri üzerine, yürüttüğü "başarılı" provokasyondan sonra Ada'daki Rumlara saldırılar daha da şiddetlendi.

"ENOSİS" VE "TAKSİM" İN ORTAK DÜŞMANI

"Enosis" Yunanistan ile Kıbrıs'ın birleştirilmesi ve "Taksim" Türkiye ile Kıbrıs'ın birleştirilmesi için provokasyonlar düzenleyenlerin düşmanları ortaktı; işçiler, komünistler, sendikacılar, demokratik güçler ve Kıbrıs'ın çok uluslu yaşamını savunan, bu amaç için mücadele eden bağımsızlık yanlısı Kıbrıslılardı. Türk milliyetçileri, Ada'da yaşayan Rumların büyük çoğunluğunun Komünist olduğu, amaçlarının Moskova ile bütünleşmek, Ada'yı SSCB'ye (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği) teslim etmek istedikleri yönünde anti-Komünist propagandayı yürüttü. AKEL, 1960-1970 yılları arasında seçim kazanacak kadar güce ulaşmıştı. Özellikle 1968 1 Mayıs gösterilerinin anti-sömürgeci, anti-emperyalist seyri, işçilere, emekçilere ve komünistlere yönelik siyasi cinayetlerin hızlanmasına yol açtı. Her iki cinayet şebekesinin ortak yanı, anti-komünist ve merkezlerinin ABD'de olmasıydı. TMT'nin ayrıca Büyük Britanya ile de sıkı ilişkisi vardı. Yakın geçmişte Büyük Britanya, AKEL'in ayaklanmalara varan anti-sömürgeci mücadelesinin karşısına Müslüman Türkleri çıkarmıştı. 1944 yılında Fazıl Küçük'ü destekleyerek Milli Türk Halk Partisi'ni kurdurmuş, bu durum AKEL etkisindeki Rumlara karşı Türklerin örgütlenmesine ve kutuplaşmanın derinleşmesine yol açmıştı.

KIBRIS CUMHURİYETİ

1960 yılında Zürih ve Londra antlaşmalarıyla, Büyük Britanya sömürgesi olmaktan "çıkarılan"Ada'da Kıbrıs Cumhuriyeti adında bir yönetim yaratıldı. Makarios adanın ilk cumhurbaşkanı, Fazıl Küçük de yardımcısı oldu. Ancak, Büyük Britanya'nın askeri varlığı korundu. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin yaşamı boyunca EOKA-B ve TMT'nin provokatif cinayetleri hiç eksik olmadı. 1960'lı yıllarda EOKA-B'de görev yapmış anti-komünist Ioannides liderliğinde Kasım 1973'de Atina'da faşist "Albaylar Cuntası" gerçekleştirdi. İlk hedefi, bağlantısızlara ve AKEL'e yakınlaşmaya başlayan, "Enosis"i reddeden Kıbrıs Cumhuriyeti'nin başkanı Makarios tu. EOKA-B'yi yasa dışı ilan eden Makarios, 2 binden fazla teröristi tutuklatmış, "Albaylar Cuntası" tarafından finanse ve kontrol edilen darbe planını ortaya çıkarmıştı. Ancak "Albaylar Cuntası", NATO Bakanlar Konseyi'nin 1974'deki Ottowa Konferansı'nın hemen ardından 15 Temmuz'da ABD'nin tam desteğiyle Sampson liderliğinde "Kızıl Papaz" Makarios'u devirdi. Makarios'a karşı yapılan darbe Enosis' gerçekleştirmek için önemli bir adımdı.

"Albaylar Cuntası"nın NATO içinde herhangi bir "saygınlığı" yoktu. Türk hükümeti MSP (Milli Selamet Partisi) ile ortaklık kurmasına rağmen zayıftı. Kıbrıs'ta, Türkiye tarafından uzun süredir silahlandırılan Türk milisler ve TSK sabırsızdı. Kaçınılmaz son, mutlaka gerçekleşecekti. Beş gün sonra "garantörlük" gerekçesiyle TSK'nın Kıbrıs'a çıkarma yaptı. Çıkarma ile birlikte "Albaylar Cuntası" da yıkıldı. Dönemin TC başbakanı, 14 ilde sıkıyönetim ilan eden, işçilerin en temel haklarını ellerinden alan, grevleri yasaklayan, en koyu milliyetçi söylemlerin-eylemlerin sahibi "solcu" Ecevit'ti.

SOYKIRIM VE EKONOMİK DEĞERLERİN GASPI

Kıbrıs'ın işgali, Müslüman olmayan halkların, soykırımla yok edilmesi ve ekonomik değerlerinin gasp edilmesine yönelik politikanın yeni bir pazarda sürdürülmesiydi. Asıl

olarak Rumların soykırımı, sermayenin Türkleştirilmesi ve Müslümanlaştırılması tarihine yeni bir sayfa açtı. (Ermeni, Pontos Rum, Süryani vd soykırımlarını ve 6-7 Eylül Katliamı'nı başka yazılarda konu ettim)

1924'e kadar sürdürülen mübadeleyle Ege, Trakya ve Karadeniz'den bir milyon 200 bin Rum anavatanlarından gönderildi. Büyük Millet Meclisi Hükümeti ile Yunanistan arasında imzalanan Sözleşmeyle Yunanistan'da yerleşik Müslümanlarla Türkiye'de yerleşik Ortodoks Rumların zorunlu karşılıklı göçüne karar verildi. Aynı yıl çıkarılan bir yasayla "Milli Mücadele" yıllarında yurt dışında bulunanların Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığını kazanması engellendi. Yahudi, Rum ve Ermeni memurlar işlerinden çıkartılarak yerlerine Müslümanlar yerleştirildi. Müslüman olmayanların yurtdışına çıkmaları, yurtiçinde serbestçe dolaşımları yasaklandı. Göç eden Ermenilerin geri dönüşünü yasaklayan bir kararname çıkarıldı. Trakya'daki Yahudilerin kırk sekiz saat içinde yaşadıkları yerleri terk etmeleri istendi. Tevhid-i Tedrisat Kanunu uyarınca azınlık okullarının onarımında, yeni okullar yapmalarında vb kısıtlamalara getirildi, okul programları ve sınavları Milli Eğitim Bakanlığı tarafından denetlendi.

1926'da, ticari yazışmalarda sadece Türkçe kullanılmasını mecburi kılan kanun çıkarıldı. Türkçe yazı diline hâkim olmayan Müslüman olmayan halklara mensup beş bin kişi işten atıldı. 1927 yılında çıkarılan bir kanunla, "emek piyasasını Türkleştirmek" için Müslüman ve Türk olmayanların bazı işleri yapması yasaklandı. Vakıf ve cemaat mallarına el kondu. 1928'de, "Güneş Dil Teorisi" gibi faşist tezlerle toplumsal linç ve saldırı kampanyaları - "Vatandaş Türkçe Konuş!"- yürütüldü. 1932'de, yürürlüğe konan Türk Vatandaşlarına Tahsis Edilen Sanat ve Hizmetler Hakkındaki Kanun'la yabancıların bazı mesleklerde çalışmaları yasaklandı. Yahudilere Türk kültürünü benimsemeye ve Türk diliyle konuşmaya söz veren taahhütnameler imzalatıldı. 1934'de örgütlenen saldırılarda Yahudilere ait evler ve mağazalar yağmalandı, kadınlara tecavüz edildi. On beş bin Yahudi, mal ve mülklerini geride bırakıp başka şehirlere ve ülkelere kaçmak zorunda kaldı.

1942’de “Varlık Vergisi” ile Müslüman olmayan halkların elinde kalan son sermayelerinin Türklere transferinde önemli bir adım atıldı. Ermeni tüccarlar kapital güçlerinin yüzde 232’si, Yahudi tüccarlar, yüzde 179’u, Rum tüccarlar yüzde 156’sı, Müslüman-Türk tüccarların ise sadece yüzde 4,94’ü oranında vergilendirildi. Varlık Vergisi’ni ödeyebilmek için, evlerini, işyerlerini satmak zorunda kalan, göç etmek zorunda kalan birçok tüccarın iş hayatı sona erdi. Vergilerini ödeyemeyenler Aşkale, Sivrihisar, Karanlık dere kamplarına gönderildi. Sürgün edilenler, taş kırdı, yol yapımında çalıştırıldı. Varlık Vergisi Kanunu, bir süre sonra 6-7 Eylül olaylarının yaşanmasına neden olacak olan “sermayenin Türkleştirilmesi” projesinin bir parçasıydı. 6-7 Eylül 55’ten hemen önce Selanik’te, MİT’in eliyle Mustafa Kemal’in evine bomba koyularak, Rumların üzerine suç atıldı. Anadolu’dan toplanan, galeyana getirilen ve ellerine listeler dağıtılan binlerce katil, devletin güvenlik güçlerinin “tanıklık” ve eşliğinde evlere, işyerlerine, ibadethanelere, okullara, hastanelere, otellere, barlara, fabrikalara ve mezarlıklara vahşice saldırdı. 6-7 Eylül katliamından geriye; cesetler, yaralılar, tecavüze uğrayanlar, yağmalanan eşyalardan artanlar kaldı.

1960-63’de Rum vakıflarının merkezi heyetleri dağıtıldı, eğitim kurumlarının başına Türk müfettişler atandı, okul ve yetimhanelerin onarılması yasaklandı. Rum çalışanlar tutuklandı, sınırdışı edildi, “Vergi kaçakçılığı” gerekçesiyle sınır dışı edilenlerin işyerlerine el kondu, ticari hakları ellerinden alındı. Rum okullarında çalışan Rum öğretmenler işten çıkarıldı. Yasadışı ticarethanelerin mülkiyetlerinin bir yıl içerisinde Türk vatandaşlarına devredilmesi zorunluluğu getirildi.

1964’de, Yunanistan ile yapılmış olan “Seyahat, Ticaret ve Seyrüsefain Anlaşması” tek taraflı iptal edildi. “Ulusal güvenlik” nedeniyle işyerlerinin Türk vatandaşlarına devredilmesi de yasaklanarak onbeş gün içinde işyerlerini kapatmaları, başka bir mesleği de yapmamaları tebliğ edildi. İşyerleri ellerinden alınan ve hiçbir geliri kalmayan Rumlar yaşadıkları topraklardan terk ettirildiler. Aynı yıl, 20 kilo eşya ve 22 dolarla Türkiye’den sınır dışı edilmesi Rumların Kıbrıs’ın işgalinden önceki son sürgünüydü.

“SOL”UN “DEVRİMCİ” TAVRI

Türkiye’nin Kıbrıs’ın işgali karşısında sistem içi muhaliflerden demokratlara, devrimcilerden, sosyalistlere kadar geniş bir siyasi yelpazede “sol” un aldığı gerici tutum bütünüyle sorunluydu. Sözgelişi, SFKF (Sosyalist Fikir Kulüpleri Federasyonu) ve Dev-Genç gibi yapılarda yer alan Yalçın Küçük’ün, bizzat katıldığı “Kıbrıs Barış Harekatı”na yönelik kitap yazması ve söyleşilerinde savaşa katılmasıyla övünmesi bir garabet örneğiydi. Oya Baydar’ın o zamanki gerici duruşuna rağmen Bağımsız Kıbrıs’ı savunan TSİP’in (Türkiye Sosyalist İşçi Partisi) tavrını teslim etmekle birlikte AKEL çizgisinde yürütülmesi gereken devrimci çalışma bütünüyle yalnızdı. Türkiye’deki “sol”un Kıbrıs’taki anti-sömürgeci ve sınıfsal mücadeleye ilgisiz kalmasında, Misak-i Milli sınırı dışında kalmasının önemli etkisi vardı. Türk milliyetçiliği de 1950’li yıllara kadar Kıbrıs’a ilgisizdi. DP’li (Demokrat Parti) Dışişleri Bakanı Köprülü’nün o dönemde “Bizim için Kıbrıs meselesi diye bir mesele yoktur” sözü iyi bilinir.

“Sol”, Kıbrıs adasında yaşayan kadim halkların (Rumlar, Türkler, İngilizler, Çingeneler, Maronidler, Ermeniler vd) kendi geleceklerini özgürce belirleyeceği, bütün komşularıyla dostane ilişkiler kuracağı, bağlantısız, barışçıl, birleşik bir Kıbrıs’ı savunmak yerine, işgalin savunucusu oldu.“Enosis”e karşı çıkan, ağırlıkla Rum ve Türklerin oluşturduğu komünist AKEL’in ve aynı çizgideki, KKP’nin (Kıbrıs Komünist Partisi) birleşik sınıf mücadelesi veren, bağımsızlıkçı, anti-sömürgeci politikalarına rağmen, işgal yanlısı, “Taksim”ci tutumunu değiştirmedi. ÖHD’nin ve TMT’nin yaptığı katliamlar, “sol”un Kıbrıs’ın işgalini objektif olarak savunan tutumu içinde gizlenme yeteneğine kavuştu. İşgalden sonra da, kontrgerilla üssü-mafya-kumarhane-kara para aklama merkezi olarak kullanılan Kıbrıs’ta sivillere karşı işlenen savaş suçları açıkça yapılan itiraflara rağmen sorgulanmadı. Sözgelişi, Atilla Olgaç adındaki oyuncu milyonlarca televizyon izleyicinin önünde, elleri bağlı on dokuz yaşındaki bir Kıbrıslı savaş tutsağını, kendisine ve üstü olan subaya tükürdüğü için alnından vurarak öldürdüğünü övünerek anlatıp, arkasından dokuz Kıbrıslıyı daha öldürdüğünü söyledi. Ertesi gün yazmakta olduğu bir senaryo ile gerçek hayatı birbirine karıştırmış olduğunu söyleyip

olayı kapattı.

DİSK NEREYE?

Kemal Türkler'in genel başkanlığında bir araya gelen DİSK (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) üyesi sendikaların başkanları, Türk-İş'e işbirliği çağrısı yaparak "Kıbrıs Barış Harekatı"nı destekleyen bir bildiri yayımladılar. İşçilerin devletin savaş fonuna birer brüt yevmiye ile destek vermeleri, devletin kararname ya da kanun çıkarması halinde savaş fonuna aktarılmak üzere günde bir saat fazla çalışma yapmaları yönünde karar aldılar. İşçilerin ve halkın kan bağışı yapması konusunda çağırıcı oldular. Avrupalı işçi sendikacılara işgalin "haklı" gerekçesini anlatma turlarına çıktılar. Yurt dışındaki işçileri ve bütün olarak herkesi kendi ekonomik gücü oranında devletin savaş fonuna katkıda bulunmaya çağırdılar. Sıkıyönetim emirlerine harfiyen uyulacağını, yetkililerin açıklamaları dışındaki herhangi bir açıklamaya itibar etmeyeceklerini, grevleri bir an önce anlaşma ile sonuçlandıracaklarını, üye ve sendikalarda bulunan araç ve gereçleri devlet emrine vereceklerini duyurdular. ABD güçlerine karşı biriken öfkenin milliyetçi temelde şekillenmesi, İstiklal Marşı ve Türk Bayrağı'nın değişmez obje haline getirilmesi yönünde çaba gösterdiler.

BUGÜN DURUM NE?

İtalyan ENİ şirketine ait bir gemi, Türkiye'nin "münhasır bölge" olarak kabul ettiği bölgede doğalgaz araması yapmak için harekete geçti. Bunun üzerine Türkiye de bölgede askeri tatbikat başlattı ve savaş gemileriyle yönünü geri çevirdi.

Kudüs'te bir araya gelen İsrail Başbakanı Netanyahu, Kıbrıslı Rumların lideri Anastasiadis, Yunanistan Başbakanı Çipras ve ABD Dışişleri Bakanı Pompeo, Kıbrıs'ın güneyinde çıkarılacak doğalgazın Girit üzerinden Yunanistan'a, oradan da İtalya'ya taşınması için

gerekli olan boru hattı projesini görüştü. 2 bin 100 kilometre uzunluğunda olması ve 2025 yılında faaliyete girmesi planlanan boru hattının maliyetinin yaklaşık 6 milyar Euro olacağı tahmin ediliyor.

Katarlı ortaklarıyla birlikte Amerikan petrol tekeli Exxon Mobil'in sondaj gemileri 6. Filo ile birlikte Doğu Akdeniz'de Kıbrıs açıklarına yerleşti.

Türk Deniz Kuvvetleri'ne bağlı bir fırkateynin de eşlik ettiği Türk sondaj gemisi, Ada'nın güneybatısında, Paphos kentinin 68 kilometre açığında demir attı. Exxon Mobil şirketinin Kıbrıs Adası açıklarında doğal gaz arama faaliyetlerine yönelik olarak "bölgenin istikrarına katkıda bulunmayacağını, Kıbrıslı Türklerin dışarıda bırakılmak istendiğini" belirterek, KKTC'nin Türk Petrolleri'ne verdiği ruhsat sahalarında da faaliyetlerde bulunmaya başlayacağını söyledi.

AB Konseyi Başkanı Tusk, bu girişimin "işgal ile eş değer olduğunu" savunarak, Türkiye ile yaşanan doğalgaz gerginliğinde 'AB üyesi Kıbrıs Cumhuriyeti'nin arkasında olduklarını' açıkladı.

ABD'nin, Kıbrıs Cumhuriyeti'ne yönelik silah satışına (Amerikan) uygulanan kısıtlamaların, ABD Senatosu'nun isteği ile kaldırılması, Yunanistan'a 3 milyon ABD Doları tutarında askeri yardım yapılması kararlaştırıldı. Türkiye'nin ikinci bir sondaj gemisini Doğu Akdeniz'e göndermesinin hemen ardından, ABD Senatosu, Doğu Akdeniz Güvenlik ve Enerji Ortaklığı tasarısına onay verdi. Buna göre ABD, İsrail, Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti arasında enerji iş birliğini koordine edecek bir merkez kurulması kararlaştırıldı.

Fransa Cumhurbaşkanı Macron, Türkiye'nin Kıbrıs açıklarındaki hidrokarbon arama faaliyetlerine yönelik "Kıbrıs'ın münhasır ekonomik bölgesinde sürdürdüğü yasa dışı faaliyetleri" olarak adlandırdığı tepkisini ve AB üyesi Kıbrıs Cumhuriyeti'ne yönelik desteğini açıkladı.

SONUÇ YERİNE; NE YAPMALI?

AKP, MHP ve CHP gibi KKTC'nin "kazanılmış" haklarını korumak isteyen Vatan Partisi gibi "KKTC'yi Türkiye ile Bütünleştireceğiz" şiarıyla hareket eden nice "sol" partiler var. "Birleşik Kıbrıs" planı yapaydır ve emperyalist amaçlara hizmet etmektedir" fikrini savunmayan birçok partinin ise "Ada'nın bölünmüşlüğüne son verme çabalarını destekliyoruz" türünden belirsiz programları mevcut. Oysa Kıbrıs sorununun, Doğu Kudüs'te Filistin'in İsrail tarafından işgal edilmesinden bir farkı yoktur. Son dönemde Yakın Doğu'da yaşanan emperyalist müdahalelerden; Suriye, Libya ve Irak'tan bir farkı yoktur.

Kıbrıs, başta NATO olmak üzere, her türden yabancı üslerden ve yabancı askeri birliklerden arındırılmalı, şovenizmi, etnik ayrımcılığı yasaklayan, sınırsız, silahsız, yabancı garantör ve hamiler olmadan Türk, Rum, Latin, Ermeni ve Maruni Kıbrıslıların ortak yurduna, tek bir Kıbrıs'a dönüştürülmelidir. Uluslararası bir sermaye örgütü olan AB (Avrupa Birliği) Kıbrıs'ta da halkların çıkarları açısından büyük tehdittir. (Kıbrıs Krizi nedeniyle Türkiye-AB ilişkileri başlığı kesin olarak kapanabilir.) Sömürüyü küreselleştiren neo-liberal politikalara, eko-sistemin rant ve kar hırsı ile yok edilmesine, Türkiye'nin AB'ye dahil edilmesine karşı çıkılarak, her iki halkın da bu emperyalist birlikten çıkmaya yönelik mücadelesi desteklenmelidir.